

"Ό, τι καλώς ηγάπησας ου στερήσεται σου

Ό,τι καλώς ηγάπησας είναι η κληρονομιά σου"

Ezra Pound, Canto LXXXI

Έχουν, άραγε, και οι Καιροί Κερκόπορτες-εκτός από τις Πόλεις;;; Πώς ένας ιός, δηλαδή το απρόοπτον, ήτοι το χωρίς προοπτική, μας αιφνιδίασε;;; Και, αφού "τα πάντα λίαν καλώς εποίησεν", προς τι τα φοβισμένα μάτια των ανθρώπων;;; Ή μήπως και τούτη η δοκιμασία είναι καθ' εαυτή προαπαιτούμενο, συνώνυμο της Σταύρωσης, άρα εξ ορισμού προ-υπόθεση Ανάστασης;;;

Διάκονοι του Θεού Έπαφου οι άνθρωποι, οικοδόμησαν την κοινωνία των σχέσεων στην χειραψία, την αγκαλιά, τα βλέμματα-μόνο που τούτα δεν είναι παρά μαρτυρίες, συνδηλώσεις απλώς εκείνου που ο Άλλος πράγματι για τον καθέναν Είναι-ποτέ μια τυπική χειραψία δεν θα νικήσει ένα δάκρυ που δεν δόθηκε: ως γνωστόν, η γνησιότητα των δακρύων μας για τους άλλους είναι αντιστρόφως ανάλογη της επίδειξής τους!!!

Ως εκ τούτου, η φυσική αποστασιοποίηση -άλλη μια λέξη νεκρή- ουδόλως θίγει την όντως ούσα Αγάπη-που δεν θα ήταν αλλιώς Αγάπη, μια και αυτή κατά την απουσία συντελείται, καθώς τότε μετράς όχι το ύψος του άλλου κατά τη συναναστροφή, αλλά το κατά την έλλειψη βάθους του εντός σου...

Αλλά γιατί τα βλέμματα σκοτεινά, οι φωνές σπασμένες, μπορούμε να μείνουμε όρθιοι στην καταιγίδα;;;

Ασφαλώς, αν οι ηγεσίες μας κάθε λογής εκτός από το να ενημερώνουν καθημέραν για το πρακτικό και το πρακτέο εξημερώνουν το φόβο των ανθρώπων, ανοίγοντας επί τέλους το αραχνιασμένο μπαούλο της προίκας της γιαγιάς-Ελλάδας, που εκτός από το θυμάρι, την ελιά και τη θάλασσα μας έμαθε, χιλιάδες χρόνια τώρα, ότι για μας ο κίνδυνος είναι πρόκληση, η πτώση αφορμή για αναγέννηση, ότι, πράγματι, δεν σκύβουμε παρά για να υποκλιθούμε στους νεκρούς μας: πέραν από καμπύλες και μάσκες και αποστάσεις, θα καβαλικέψουμε το κύμα απαγγέλοντας Στυλιανό, μνημονεύοντας Παπαδιαμάντη και Διονύσιο Σολωμό "Είν' έτοιμα στην άσπονδη πλημμύρα των αρμάτων δρόμο να σκίσουν τα σπαθιά, κι ελεύθεροι να μείνουν, εκείθε με τους αδελφούς, εδώθε με το Χάρο"!!!

Οι πανδημίες, οι δομικές κρίσεις εν γένει στις κοινωνίες ουδέποτε νικήθηκαν από την επιστήμη ή τη γνώση και μόνον- η αναγέννηση προϋποθέτει πίστη (που εμπεριέχεται έτσι και αλλιώς στην επιστήμη), εγκαρτέρηση, ατομική υπέρβαση, φιλαλληλία και συλλογικό όραμα, δηλαδή εν ολίγοις να καθοδηγούν οι Ποιητές και όχι οι Λογιστές κάθε ειδικότητας.

Και ως βροχή του Φθινοπώρου εν μέσω της Άνοιξης στάζει εντός μου η θλίψη διότι λείπει σήμερα το έρμα του ξυπόλητου και πεινασμένου Ελληνισμού, που πάνω στο άτι της υπομονής, της ταπεινότητας και της "άλλης" ανάγνωσης της ζωής, εκείνης που απο-θέωσε την Ομορφιά, κάλπασε στην Οικουμένη, που ανέκαθεν μετά τις πτώσεις αναγεννάται από τις στάχτες του, διότι αρκείται προς το παρόν στο λίγο για να κατακτήσει στον μέλλοντα χρόνο το πολύ.

Ένα είναι το Χρέος: να μείνουμε όρθιοι, αυτή είναι η εντολή των παππούδων μας, που με ριζίτικα και σταφίδες αφήσανε τη νιότη τους, ρόδο αμάραντο, στο Αρκάδι, το Σαγγάριο, την Πίνδο, το Μάλεμε και το Λατζιμά. Να κρατούμε κερί αναμμένο τη γλώσσα, το φιλότιμο, το χορό και τις βεγγέρες-λειτουργίες μας. Παρόλο που η Ηγεσία μας -κάθε είδους-

παραδομένη, δεκαετίες τώρα, στον πιθηκισμό της μετα-πτωτικής Δύσης, υποτίμησε τον πλούτο μας, δηλαδή την ψυχή μας, που μόνο αυτή αρκούσε για να υπερβούμε και την παρούσα κρίση-και να θριαμβεύσουμε. Και τώρα πολλοί νέοι μας, μετά την πανδημία, θρυμματισμένοι επειδή δεν μπορούν να καταναλώνουν άχρηστα αγαθά θα καταναλώνουν πολλαπλάσιες ουσίες, για να υπεκφύγουν από μια συνθήκη που δεν είναι δα και το τέλος του Κόσμου-μπορεί να είναι και η αρχή του!!!

Ε, βέβαια, αφού οι πεφωτισμένοι μας δεν τους μίλησαν για το Φως, τον Έρωτα, την αξία της Φιλίας-μ' αυτά και το βραστάρι της γιαγιάς στο τζάκι, το τραγούδι του τρύγου και την τσικουδιά με μεζέ το χαμόγελο στο λιοτρίβι, μ' αυτά και την ασίγαστη αριστεία και προσευχή της Κερα-Περσεφόνης απ' τον Αίμονα δεν ήταν οι πατεράδες μας ευτυχείς;;;-αλλά τους έταξαν αυτοκίνητα, βίλες και μηδενικά στις Τράπεζες-που, όταν τελειώσουν, εκμηδενίζεσαι: όταν, από την άποψη της προσήλωσης στην ύλη και την καταναλωτική ευδαιμονία, φτιάχνεις αμερικανάκια, ως αμερικανάκια θα αντιδρούν- αν και ως, έστω μέτριοι, κληρονόμοι του Ελληνισμού όχι μόνον θα αντιμετωπίζαμε την κρίση, αλλά ζητώντας άφεση για τα συλλογικά μας σφάλματα, θα είχαμε ήδη διαμορφώσει τις προϋποθέσεις της αφετηρίας (άφεση//αφετηρία) για μίαν αυτογνωσία καταρχήν και μια δημιουργία ακολούθως, που θα εξέπληττε ξανά τον Κόσμο: "άστραψε φως κι εγνώρισεν ο νιος τον εαυτό του !!!".

Παιδεμένοι, αν και όχι ίσως πεπαιδευμένοι, από τη δεκάχρονη κρίση, έχουμε πια σμιλέψει μέσα μας τη βεβαιότητα ότι μπορούμε το αδιανόητο: φτωχοί, αλλά διαχρονικά αξιοπρεπείς, οφειλέτες, κατά πως λένε, χρημάτων, να καταστούμε ξανά δανειστές ιδεών και αξιών στην Ανθρωπότητα, και δεν θα γονατίσουμε γιατί η "συνταγή" μας ως λαού, όταν ασθενούμε, είναι ανέκαθεν η ουσία, δηλαδή η Αγάπη, και όχι η Εξουσία, δηλαδή η επιβολή του ισχυρού στον αδύναμο-για την οποία εργαλαιοποιούνται ακόμη και οι πανδημίες: κατά τη δική μας γεωμετρία ένα ταπεινό εκκλησάκι σε ένα νησί του Αιγαίου αναπαύει περισσότερο από τον καθεδρικό ναό του Μιλάνου, γιατί για μας αξία έχει ο Άνθρωπος, ως τραγικός και ηρωικός Σίσυφος που διανύει το παράλογο, μια και έχει βέβαιο τέλος, ταξίδι της ζωής από, με και για το Κάλλος-πέραν της γνώσης!!!

Ενωμένοι-γιατί πώς μπορεί να υπάρξει ειρήνη στον Κόσμο, όταν οι φίλοι, οι γείτονες μισούνται μεταξύ τους;;;- ας θέσουμε τις αγκαλιές, τις χειραψίες και τα βλέμματα στον τόκο, για να τα επακανακταθέσουμε πιότερα στους ανθρώπους μας και με την προσδοκία της Ανάστασης στο κατάρτι μας ας καταπλεύσουμε στο λιμάνι της πρωτότυπης και ουδαμού εκ χρησικτησίας Αγάπης για τους ανθρώπους μας, για την Ελλάδα, για τον Κόσμο ολόκληρο: αφού και φέτος ήρθε η Άνοιξη, ωραιότερη παρά ποτέ, μπορούμε, όχι μόνο να μείνομε όρθιοι, αλλά να σηκωθούμε και ψηλότερα!!!!

Νίκος Κοτζαμπασάκης